

FOLK OG LAND

 HEIDAR MELAND
 NEDRE HOLMST. 2
 SIVANGER 59

NR. 24 — 13. ÅRGANG

LØRDAG 17. OKTOBER 1964

LØSSALG 1 krone

EMILIUS:

NORGESVENNEN CHURCHILL VILLE FORÆRE SVENSKENE NARVIK

FOR Å FÅ DEM MED I KRIGEN PÅ BRITISK SIDE I 1941/42

Mandag den 14. september 1964 fortalte norske aviser med stort oppslag at Churchill sammen med svenskene ville ta Trondheim i 1941. Disse krigshistoriske opplysninger stammer fra det siste bind av britenes offisielle krigshistorie og blir derfor behørig kommentert, bortforklart og dementert, alt etter som det passer i avisenes oppfatning av saker og ting.

Britene påstår her ganske freidig at svenskene gjorde tilnærmelser til den britiske minister for å undersøke hva britene ville gjøre i en eventuell konflikt mellom Tyskland og Sverige. Man forstod det slik at svenskene allerede hadde en plan om å ta Trondheim som havn for import fra vest.

Vi vet at Churchill aldri lot planene om et stort angrep på Tyskland over Skandinavia hvile. Han syslet stadig med disse tanker. Og vi vet at Hitler var livende redd for et slikt angrep på den tyske nordflanke. Derfor lot også Hitler de største tyske flåte-enheter være stasjonert i Norge.

At svenskene dementerte alle slike britiske opplysninger, er temmelig soleklart. Man er dog nøytrale, og man vil gjerne at folk flest skal tro at man alltid har vært det.

Men ambassadør Boheman, som nu er medlem av den svenske riksdag, og som har vært ambassadør i Washington, opplyser at det i denne tiden pågikk en omfattende

noteutveksling med britene, og den britiske ministeren avla tallrike besøk i det svenske utenriksdepartement, først og fremst hos Boheman.

Britene beskylder svenskene for å ha utarbeidet planene om dette felttog i Norge, men vi nordmenn vet av erfaring at når det virkelige gjelder, så taler ikke britene alltid sant. Sammenlign tyskernes hvitbok om krigen i Norge, og se nu hvor meget britene tilsammen har måttet innrømme. Tidligere hadde de løyet grovt. Også under rettssaken i Nürnberg.

Tyskerne, har fortalt om slike britisk-svenske planer for mange år siden, men uten at noen i Norge reagerte. Tyskerne var nok til enhver tid klar over hvilke planer som var under modning på alliert hold, og særlig hvor svenskene var tildeelt en rolle. Tyskerne hadde kjennskap til denne svensk-britiske plan av 1941/1942, og de fikk også greie

på den senere svensk-britisk-russiske plan «Jupiter». Med den siste svenske spionsaken i frisk erindring, kan vi nok gå ut fra at tyskerne hadde solide kontakter innenfor de forskjellige svenske generalstaber.

I januar 1942 ble general Galland utnevnt til sjef for de tyske jagerflyavdelinger.

Han ble innvist i sin nye stilling av Luftwaffes generalstabschef Jeschonnek personlig. Og hans første oppgave var å forberede Luftwaffes motforholdsregler i tilfelle denne svensk-britisk-russiske angrepsplan skulle komme til utførelse mot den tyske nord-flanke. På tysk side skulle Luftwaffe spille hovedrollen under forsvaret mot et slikt angrep. Man hadde ikke nok fly til å stasjonere her, og måtte derfor bare fylle magasiner og lagere, holde flyplassene klare til på hurtig varsel å ta imot de store flystyrker som ville bli satt inn, osv. For det var forutsetningen for et tysk forsvaret av nord-flanken, at tyskerne beholdt herredømmet i luften over Skandinavia. Og dette var jagerflyenes oppgave i første omgang.

Under de samtaler han hadde med Hitler og ledende generaler, fikk han opplyst at svenskene skulle få overta Narvik med baneområde og Petsamo med nikkelgrubene. Dette som kompensasjon for svensk deltagelse.

Man var på svensk hold fullstendig klar over at et slikt felttog på den tiden mot Tyskland ville koste både blod og svenske verdier. Men når vi tenker på Churchill's avtaler i Teheran, Jalta og Potsdam, har vi dessverre ingen grunn til å tvile på Churchills vilje til å gi bort disse landområder. Og evnen til slike foræringer har vi sett at han hadde.

En ting er helt sikkert, og det var tyskerne også klar over, nemlig at svenskene måtte bære hovedtyngden av de innledende operasjoner.

Forts. side 6

OLAF HOLM:

Kongen i statsråd

I.

Vår kronprins's angivelige ekteskapsplaner med en dame av ikke-fyrstelig familie, vakte for en tid siden en livlig diskusjon i pressen. Det, som syntes å vekke størst interesse i saken, var hvorvidt tillatelse til ekteskap måtte gis av kongen i statsråd eller ikke. I siste tilfelle som en intern familisak.

Grunnloven bestemmer nemlig i § 36: «Prins av det kongelige Hus maa ei gifte sig uden Kongens Tilladelse» osv.

II.

Det kan derfor være av interesse å se litt nærmere på forholdet: «Kongen i Statsråd», og hva det innebærer.

De avgjørelser, som Grunnloven tillegger kongemakten, skal kongen alle fatte i statsråd. (Unntagelse er ordenspromosjoner). I praksis har Grunnlovens bud vist seg skjebnesvangert vaklende.

III.

Grunnlovens § 25 bestemmer: «Kongen har Rett til at sammenkalde Tropper, begynde Krig til Landets Forsvar og slutte Fred», osv. Den 4. april 1940 krevet landets generalstabssjef i embeds medfør mobilisering. Det samme gjentok kommanderende general dagen etter. De ble begge under audiens ettertrykkelig avvist. Generalstabsjefens rapport foreligger og han la heller ikke muntlig skjul på, hva som hadde foregått.

Det er et grovt brudd på Grunnlovens bud fra kongens side å avvise et pliktmessig

krav, som var særdeles vel begrunnet, — hvilket kongen visste, — på egen hånd uten å forelegge det i statsråd og der fatte sin beslutning.

IV.

Den 9. april nestefter bestemte, som kjent, regjering og storting, at landet skulle følge Danmarks eksempel overfor tysk okkupasjon for å spare landet for krig.

Denne beslutning ble altså i Trysil kullkastet av kongen. Overfor regjeringen anbeforte han som påskudd for sin handlemåte, at dennes og stortingets beslutning ville føre til brudd på den parlamentariske statsskikk. Heller ikke denne beslutning ble fattet i statsråd til tross for at nettopp grunnlovs-(angivelig sedvanerettslig) bestemmelse ble påberopt. Han ga statsrådet beskjed om sine sjele kvaler m.h.t. brudd på parlamentarismens og stivet dem forsiktigvis av med en trusel om abdikasjon, i forståelse av det hele var humbug, som ville bli gjennomskuet.

Hva som skjedde i dette statsråd uten kongen er tåkelagt — hittil.

V.

Av ukjente årsaker hevdet H 7 å ha en usedvanlig loyalitet overfor parlamentarismen og satte ikke sitt lys under en skjepp på det punkt.

(Forts. s. 8)

Også svenske aviser har beskjeftiget seg med de britiske avsløringer

EUROPARÅDET VIL FORSVARE MENNESKERETTENE

OG FÅR MATERIALE FRA NORGE AV OVER-
RETTSSAKFØRER SVERRE HELLIKSEN

AFTENPOSTEN bragte for en tid siden under titlen «Hvorledes sikre menneskerettighetene?» følgende interessante meddelelse:

«Europarådets generalsekretær, Peter Smithers, vil be medlemslandene forklare hvorledes de gjennom sin lovgivning sikrer en effektiv gjennomføring av den europeiske konvensjonen om menneskerettene. Smithers kom med denne erklæring i et møte som den juridiske komite i Europarådets konsultative forsamling har holdt i Oslo. Menneskerettighetskonvensjonen beskytter en lang rekke grunnleggende friheter og rettigheter, blant dem yttingsfriheten, forsamlingsfriheten og foreningsfriheten og friheten for vilkårlig fengsling. Blant de stater som i sin egenskap av medlemsland nå vil få anmodning om å avgi rapport til Europarådets generalsekretær er Kypros, Hellas og Tyrkia.

Hensikten med den europeiske menneskerettskonvensjons artikkel 57, som gir generalsekretæren adgang til å be om disse rapporter fra medlemslandene er å styrke sikringen av de menneskeretter som konvensjonen omfatter, uttaler Smithers.

Europarådets generalsekretær kan be om rapport helt ut på eget ansvar og i den utstrekning han selv føler behov for det. Tidligere generalsekretærer har ikke brukt denne retten fordi det nødvendigvis må ha gått en viss tid før medlemslandene har kunnet tilpasse seg til menneskerettskonvensjonen. Men nå har konvensjonen vært i kraft i over 10 år. Jeg mener derfor at tiden er inne til å gjøre en beskjeden begynnelse med å utvikle den fremgangsmåten som er fastslått i menneskerettskonvensjonens artikkel 57, sa Smithers. Jeg har derfor bestemt meg for å be regjeringen i alle de land som har ratifisert konvensjonen om å gi meg rapport om hvorledes de gjennom sin lovgivning sikrer at konvensjonens bestemmelser blir effektivt gjennomført. Jeg kan tenke meg at generalsekretæren i fremtiden vil be om slike rapporter med jevne mellomrum, men ikke altfor ofte, sa generalsekretær Smithers».

*

Det må visselig forekomme enhver mystisk at en i AFTENPOSTEN's meddelelse spesielt nevner medlemslandene Kypros, Hellas og Tyrkia når det uttrykkelig sies at alle medlemsblad blir anmodet om rapport. Og vi skulle tro at det er mere påkrevet å be medlemslandet Norge om en slik rapport, ikke minst på bakgrunn av stortingsrepresentant Edvard Hambros uttalelse i tinget om at Norge både har gitt lover tilbakevirkende kraft og også ellers satt seg ut over menneskerettighetskonvensjonen.

Det er vel også ut fra dette syn at overrettssakfører Sverre Helliksen har rettet en henvendelse til generalsekretær Smithers på vegne av de domfelte NS-folk i Norge. Han henviser til generalsekretærens uttalelse og ber ham finne en vei ut av de ulovlige og uholdbare tilstander som ble etablert i Norge etter annen verdenskrigs slutt.

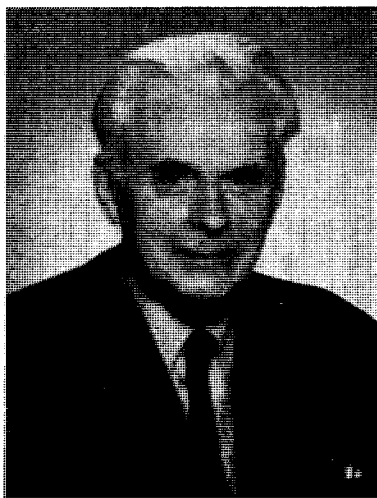
«Vi er straffet for forbrytelser ukjent i Norges lov og i internasjonal lov gjennom administrative forordninger gitt utenlands av den norske eksilregjering» heter det blant annet innledningsvis i den grundige og utførlige fremstilling Helliksen gir av det norske landsvikoppkjøret og dets bakgrunn.

Vi skal ikke her nærmere komme inn på fremstillingen, som i store trekk vil være kjent av våre lesere fra en lang rekke innlegg i FOLK OG LAND av overrettssakfører Helliksen. Han konkluderer med å si at «de dømte ca. 60.000 gjorde sin plikt i et okkupert land».

Som bilag har Helliksen sendt med gjenpart av henvendelsen til den internasjonale juristkommisjon som Helliksen med tilslutning av FORBUNDET FOR SOSIAL OPPREISNING sendte 15. juni i år, gjenpart av svaret fra kommisjonen og gjenpart av brev fra Helliksen av 1. august 1964 til den internasjonale juristkommisjon. Han opplyser også at henvendelsen er gjort til den norske seksjon av juristkommisjonen, men at han intet svar har fått.

Det skal bli interessant å se hva denne internasjonale menneskerettsforkjemper vil foreta seg. Vil han følge eksemplet fra alle dem som iherdig toer sine hender når

70 år

Nu har også direktør Ragnar Møllhausen passert 70-årsgrensen, nærmere bestemt 3. oktober.

Ragnar Møllhausen var direktør og medeier i det kjente baker- og konditorfirma av samme navn i Oslo inntil han måtte trekke seg tilbake i 1945. Firmaet drives nu av hans to brødre og hans sønn Martin. Selv har Ragnar Møllhausen gjort svenske av seg. Han ble svensk statsborger i 1960, men oppholder seg fremdeles titt og ofte i Norge.

For de eldre av våre lesere vil Møllhausen være best kjent fra Nasjonal Samlings første tid. Han var blant annet fylkesfører i Oslo i 1934-1935 og var dessuten medlem av styret i NS Presse og Publikasjon A/S som blant annet utgav bladet Nasjonal Samling der senere tok navnet FRITT FOLK. Tross vanskeligheter innen partiet forble han trofast til det siste og delte skjebne med de mange som i 1945 ble anbragt i konsentrasjonsleiren på Ilebu.

Møllhausen var en offervillig og trofast tilhenger av Vidkun Qusling og det er ingen hemmelighet at han ydet mange og store håndrekninger i økonomiske knipetak for partiet, og dem var det naturligvis mange av.

Møllhausen har i dag funnet andre veier for en mere stillfarende politisk innsats innenfor det parti-demokratiske samfunds ramme, men fremdeles lever nok ungdommens drøm om den nye stat i hans hjerte. Han er i motsetning til så mange andre trofast mot det som var og det vi drømte om dengang, og han har heller ikke glemt gamle venner og kamper.

FOLK OG LAND vil derfor gjerne sende ham en hilsen selvom den kommer noe post festum.

O. M.

det er spørsmål om å gå over fra snakk og propaganda til realiteter, eller vil han ta

De Guds og kulturens menn

En av landets store kulturpersonligheter, Francis Bull, har i sin bok «Minner om mennesker» (Gyldendal 1962) utsnitt fra sitt Griniopphold og om medfanger der.

På side 146:

«Ludvig Hope var tross sin elskelighet ikke uten temperament. Om en norsk nazistisk geistlig som hadde tatt i mot en bispeutnevnelse, erklærte Hope kort og hårdt: «Han skal dø!»

Hope hadde sjarm. Om Hallesby ville jeg aldri bruke det ordet. Han må tydeligvis selv ha spekulert over dette at han, som fikk flere matpakker enn noen annen, aldri ga en smule fra sine matpakker til andre, han mente at disse ekstrarasjoner var nødvendig for hans egen helse. Vi andre pleide dele ut fra de pakkene vi fikk...

På side 152:

«Da vi i diskusjoner kom inn på temaet straff her på jorden, for eksempel ved det kommende rettsoppgjør etter krigen, ble jeg rystet over hans nådeløse strenghet. Fra en slik samtale husker jeg at jeg hadde sagt, at

jeg håpet tallet på henrettelser etter krigen ikke måtte bli mer enn tosifret. Hallesby svarte: «Jeg kan umulig tenke meg at det kan holdes så lavt!» Lykkeligvis ble det ikke hans syn som fikk råde, tallet ble som bekjent ikke stort over 40».

Francis Bull ble rystet over Hallesby, men ikke over seg selv samtidig, hva han rettelig burde være. Lesere av ovenstående er på sin side rystet over de tre herrers sjelsgehalt. Kyndige i skriften og i skrifter faller samtlige allikevel ynkelig gjennom når denne gehalt settes på prøve. Alle tre ønsker egne landsmenn henrettet. Hallesby med størst antall. Francis Bull kan nøye seg med tosifret tall, dvs. opp til 99, og Ludvig Hope den brennende Herrens forkynner landet rundt - med én - men det en prest. Etter dette kan altså såkalte kulturpersonligheter operere uavhengig av karakteren. Kulturen blir en ferniss utenpå denne. Kanskje betegnelsen på slike mennesker retttere burde være kulturperler, det vil si uekte vare?

AH

Kongens fortjenstmedalje

I FOLK OG LAND har det vært nevnt besynderlige utdelinger i St. Olavsordenen, men det er nok også andre utmerkelser som kan forbaure en. Foretas det da ingen undersøkelse omkring kandidatens «virkelige» fortjenester?

Efter verdenskrigen var det en lærer som på mange vis hadde gjort seg berømt. Han hadde hatt en rekke tvilsomme rettssaker og var ikke så nøye med sannheten når det gjaldt å karre seg frem. Han ble da også ordfører. Under hans styre kom motstandernes stemmesedler bort og en fikk landets største valgfuskaffære. Selv hans egne følte seg ille berørt over denne menings-

fullen og hans virke. Men dette var før verdenskrigen. Da den var forbi ble han tildelt Kongens fortjenstmedalje!

Ingen forstår slike utdelinger. Det må da være en slags kontroll med kandidaten? Eller er forslagsstillerne så høytstående at de avgjør det på egen hånd? Ja, jeg bare spør.

Bergenser.

NYE TYSKE BØKER:

NETTOPP ANKOMMET:

Erich Kern: VERRAT AN DEUTSCHLAND.
320 sider, 16 billedsider.
PRIS KR. 38,— innb.

Hans Severus Ziegler:
ADOLF HITLER AUS DEM ERLEBEN DARGESTELLT.
304 sider — 14 billedsider
PRIS KR. 38,— innb.

Erich Kern: KAMPF IN DER UKRAINE 1941 - 44.
260 sider —
PRIS KR. 32,— innb.

FOLK OG LANDS
BOKTJENESTE
Postboks 3214 — OSLO
Postgiro 1 64 50

FOLK OG LAND

UAV HENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MEISOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Nye perspektiver

I årene etter 1945 så det ut til at verden hadde stivnet i den makabre form annen verdenskrig etterlot seg. Den var tilsynelatende solid og permanent delt mellom USA og Sovjetsamveldet, og praktisk talt alle andre stater stod på en eller annen måte i vasallforhold til disse to verdensblokker. Europas rolle som kulturbærer for en hel verden syntes utspilt for godt. Istedenfor Quislings samlede Europa under nordisk ledelse, hadde en fått en rekke små satellitstater som kretset rundt hver sin sol.

Det var en trist verden og det var ikke engang en fredelig verden. Verdensblokkene og deres satellitstater rustet og rustet med de mest uhyggelige og umenneskelige våpen for å holde dette verdensdelingsmarerittet vedlike. Vi fikk NATO og vi fikk det sovjetiske mottrekk.

Men intet er evig, heller ikke uretten og undertrykkelsen. Lenge har en merket små underjordiske rystelser i den politiske verden både utenriks og innenriks. Så smått og umerkelig har det vært at mange kanskje ikke har lagt merke til det engang. Men idag ser nok de fleste at det er store omveltninger underveis.

Vi har sett NATO-alliansen langsomt, men sikkert gå opp i limingen. Dels begynner de europeiske veststater å bli lei av vasallforholdet til USA og dels har hele NATO mistet sitt eneste fornuftsgrunnlag i og med at USA's atomovervekt er brutt og i og med den politikk USA slo inn på under Kennedy: ikke å ville ta en atomkrig for Europas skyld, men isteden gjøre Europa til slagmark under en «lokal» Koreakrig med konvensjonelle våpen. Det kan Europa i nødsfall klare selv.

Vi har sett Frankrike gå i spissen for denne europeiske frigjøring og vi har sett at det avtegner seg konturene av en selvstendig europeisk makt.

Også når det gjelder Tyskland aner en nye perspektiver. Selv om det sitter en trofast amerikansk «velferds»-lakei ved roret og gjør hva han kan for å forspille alle tyske sjanser, så blir de nasjonalt betonte politiske lavautbrudd der også sterkere og sterkere. Det som har utløst den slumrende tyske vulkan er vel først og fremst dette som foregår i den gamle kommunistiske verden. For heller ikke den er i ro lenger. Også der gjør omveltningstendenser seg gjeldende.

Bruddet mellom de to nasjonalkommunistiske grupperinger omkring Sovjetsamveldet og Kina, og for den saks skyld også mellom disse igjen og den internasjonale kommunisme som har sitt hovedsete i USA, er nå åpenbar og vel uløselig. Og de uttalelser vi gjengir på annet sted i dagens avis av Kinas røde keiser Mao er direkte sensasjonelle og løfterike når det gjelder løsningen av Tysklandsspørsmålet. Mao har kort og godt gjort seg til talsmann for en tilbakelevering av de okkuperte tyske østområder.

Det er klart at dette åpner perspektiver for gjenoppbyggingen av en selvstendig tysk utenrikspolitikk og at det også stiller Russland overfor spørsmålet om nødvendigheten av en utenrikspolitisk nyorientering. Et slikt opplegg er det ikke sikkert selv en Erhard klarer å ødelegge.

Men i de enkelte land går også de innenrikspolitiske bølger høyt etter år med smult vann. I USA opplever en et velgeropprør og et opprør mot den syke utenrikspolitikk som har vært drevet helt siden Roosevelts dager, et opprør som den foreløpig ubestemmelige Goldwater har tatt ledelsen av. Hva det blir til vet ingen uten «meningsmålerne», men at politikken også i USA er kommet på glid er iallfall

Ikke gangbar mynt lenger

DAGBLADET gjengir med Jacob Friis' etterlatte papirer som kilde en uttalelse av Johan Nygaardsvold, som tør ha adskillig interesse også i dagens politiske situasjon, hvor det knapt er mulig å se forskjell på en stortingsmann fra Høyre og fra Arbeiderpartiet. Det er samme lodne ulla alt sammen. Nygaardsvold var meget misfornøyet med sine egne partifeller for den behandling han fikk i 1945 og han ante vel også i hvilken retning kursen kom til å gå med folk av den kaliber som da kom til makten. I 1950 var han helt sikker og kom med denne uttalelse, som Friis gjengir: «Sosialismen er jo ikke lenger gangbar mynt».

Den gamle pasifist Nygaardsvold hadde det sikkert ikke godt da han så sitt parti utarte til en sabelraslende bande av opportunistiske politikere som veltet seg i hule patriotiske deklamasjoner.

Ellers var det nok ikke bare sosialismen som ikke lenger var gangbar mynt etter at nasjonalsocialismen var tilintetgjort. For hva er det igjen av gangbar mynt i den konservatisme som representeres av Lyngs parti og AFTEN-POSTEN?

HØRT I FORBIFARTEN

Johan Falkberget er dekorert med borgerdådsmedaljen. — Det er meget ærefullt — — — for medaljen.

utvilsomt. I England banker Labour på døren med sin nyorientering i utenrikspolitikken.

De siste kommunevalg i Norge tyder også på at det er politiske omveltninger underveis, noe det nye elefant-syke budsjettforslag vel også vil påskynde. Og her vil vi peke på de nye signaler som Arbeiderpartiets Grand old man Tranmæl gir i ARBEIDERBLADET: Ned med forsvarsutgiftene! Hvilket naturligvis ikke bare er gamle og kjente toner, men er ensbetydende med nok en svekkelse av vår NATO-tilslutning.

Når det gjelder alt dette som nå er kommet i bevegelse, så kan naturligvis vi som var med på å tape krigen for Europa bare hilse det som holder på å skje med glede. For ett er sikkert: sammen med all den andre uretten fra 1945 vil også det norske «retts»oppgjøret gå sin undergang imøte. Det er nok grunn til å skjelve for mange, for øksen ligger allerede ved foten av treet.

Nye signaler i verdenspolitikken?

Det er ganske interessant å notere seg hvorledes tingene mere og mere er kommet på glid igjen ute i den store verden. Spesielt bemerkelsesverdig er det at Kinas mektige Mao Tse-tung nylig i en samtale med en delegasjon av japanske sosialister ikke bare tok avstand fra delingen av Tyskland i sin alminnelighet men at han også uttrykkelig fordømte både Oder-Neisse-linjen og fordrivelsen av den østtyske befolkning.

Siden Kina hittil har gått inn for Oder-Neisse-linjen og har fordømt Bundestyskland fordi det ikke godkjente annekseringen av de tyske østområder, må dette sies å være en ganske bemerkelsesverdig kursendring, som kan komme til å få store politiske følger.

Maos uttalelser gjengis av det japanske informasjonsblad «Sekai Sjucho». Han brennemerket i følge dette blad at Sovjetsamveldet som «kompensasjon» for inkorporeringen av de polske østområder hadde utskilt de tyske østområder fra Tyskland og overlatt dem til Polen. Samtidig gikk Mao inn for å gjengi Japan Sydkurilene og Romania Bessarabia. Videre understreket han Kinas omfattende territoriale krav overfor Moskva. En spesiell anklage rettet han mot Moskva for at den tyske østbefolkning på dets foranledning var blitt drevet bort fra sine hjem.

PRAVDA har gjengitt mesteparten av Maos uttalelser og skriver blant annet at det må stå klart for enhver at «en slik provokatorisk oppfordring til revisjon av grensene — hvis man da vil ta dem alvorlig — uunngåelig vil føre til gjensidige krav, fordringer

og uløselige konflikter mellom europeiske og asiatiske land». Bladet betegnet det videre som «demagogi» at Mao overfor de japanske sosialister erklærte at «rettferdigheten krever en nyfordeling av territoriet».

PUSSIGHETER

Livet kan varte opp med mange pussigheter igrunnen. «Norgesvennen» W. Churchills initialer blir for eksempel en pussighet når en tenker på all den elendighet den mann har ført over vårt folk og land ved sin provosering av tysk hær-makt til Norg i 1940.

En annen pussighet leste vi i «Folk og Land» for en tid siden, da statsminister Nygaardsvold gerådet i mektig raseri under Londonsk landflyktighet overfor høyeste britiske militære, fordi disse ikke engang gadd underrette den norske skinnregjering om sine raids på norskekysten. Denne tragikomiske pussighet forstørres enn mer derved at Nygaardsvolds overhøvling av sine høye venner skjedde på — norsk, trøndernorsk! — Et språk, enn si en dialekt, — som de britiske høyheter selvsagt ikke forstod et mukk av.

Da jeg var ung for snart 40 år siden hørte allerede da kyndighet i verdensspråket, — det engelske, — til vårt alminnelige kunnskapsutstyr. Men pussig nok kan altså en folkeskole uten engelskundervisning være tilstrekkelig til å ivareta vårt lands høyeste embete, statsministerembetet!

Quisling skal en gang ha fortalt en pussig historie fra en av våre daler hvor han kom i snakk med en traust bonde som ble så ivrig at han, da han skulle bruke ordet massepsykose, ble dette til massepussekose.

Jeg tar denne morsomhet med fordi det er et ord som sier, at den som får latteren overhelt på motparten, han har halve seieren. I den forbindelse kan sikkert mange NS-medlemmer oppvarte med mangt og meget fra forfølgelsesepoken fra 1945 av, som vi på grunn av vår gode samvittighet virkelig kan massepussekose hverandre med i dette blad. Våre motstandere, juristene især, opptrådte jo som om heller ikke de hadde gjennomgått mer enn 7 års folkeskole uti sitt spesielle fag!

ABH

Med frontkjemperne på østfronten

Små historier fortalt for FOLK OG LAND av legionær nr. 3761 Svendsen

11. DEN SISTE KAMP VED KAPROLAT.

Larsen Berg var allerede igårftes blitt avkommandert til Hesselmannstillingen, hvor Dukken også lå.

De nådde skogkanten. «Forsiktig, ligg ned!» — «Hva betyr det?» Misjonæren hadde lagt seg ved siden av Fosse. «Der fremme ligger ivanene — jeg så en brun skygge!»

Kaprolat — Piggtrådhindene var tydelig å se. Oppe på høyden var det et par trær. Mot nord var det en tett bevokset høyde — mot øst og vest gikk det bratt nedover — mot syd derimot var det en lysning og åpning i skogen.

«Vi må forsøke her!» mente Fosse. — «Du Uscha, jeg tror russerne er overalt! Ser du, der løper det en!»

«Dette kan bli morsomt» — «La oss forsøke der bak likevel!»

Nå snek de seg bøyet mot skogkanten mens de utnyttet hver dekning. «Pass opp! — Der til venstre». Et skudd knallet.

«Svineriet er fullkomment, vi er fulstendig omringet!»

Gruppe Fosse dukket frem fra skogen — i skytterrekke løp de mot støttepunktet. Så dukket de ned i befestningens gravsystem. Melding: «Vi er omringet — ikke en åpning!» Understormførereren ble noe blekere, men hånden hans var ganske rolig da han tok av mikrofonen. Så ringte han til bataljonsstaben. «Det er fremdeles i orden, ledningen er gravet ned. Ennu har de kjære venner ikke funnet den». — «Hallo, her er 3. kompani — vi er omringet».

— «Gratulerer!» — «Takk. Ønsk ikke det samme for dere selv!» Han førte en lang samtale med kommandøren. «Har jeg forstått riktig — Vi får forsterkning — Iaften — innen iaften er vi hugget løs — Tusen takk — Forøvrig, sjef — De gjør forhåpentlig ingen feil — livet vårt avhenger av det!»

Kompanisjefen legger røret på. «Gjør alt klart og vent!»

Fra feltvakten ved Rundsee kom det inn en ordonans. «Ivanene kommer gjennom hos oss — i svære masser — Vi kan slett ikke telle dem lenger!»

De første granatene fra de tunge russiske bombekastere piper seg frem. «Ivanene skyter seg inn!» — «Når granatene slår inn mellom trærne lyder det som slag på en sprukken tromme», slo Misjonæren fast.

«Der løper de! — Russerne har rent feltvakten overende!»

En underoffiser og noen menige klatrer opp på skråningen. «Ild! — De trenger dekning». — «Er de gjennom?» — «Ja, de sleper en med seg, han er såret», sa Torstein.

«Se der — det tyske artilleri blander seg i det». Misjonæren pekte med fingeren — en muddersøyle reiste seg mellom ivanene.

Våpnene spillet opp, så ebet det ut. Det ble roligere — uhyggelig rolig. Ved telefonen satt en artilleriobservatør — han gav nøyaktig videre observasjonene som guttene foran meldte inn. Bombekaster etter bombekaster hos ivanene ble funnet ut.

«Der bak er det også en — nå har vi snart alle sam-

men!» Torstein spente inn et nytt bånd, hans skytte nr. 2 hjalp ham — ved siden av seg hadde han en kasse oppladet ammunisjon.

Sersjant Fosse kom forbi. «Få ikke panikk, bataljonen har nettopp meldt at reserven blir trukket sammen ved Jeletjosero. La bare ivanene komme, vi skal ordne opp med dem!»

Han hadde ikke snakket ferdig før det brøt løs et inferno. For sjette gang arbeidet russerne seg frem fra nord og syd. Mottagelsen var alt annet enn vennlig. «Hvor kommer de fra alle sammen?»

«Hvor blir det av bombekasterne våre?»

«Der foran — er du blind?» — Der er jo nedslagene!»

«Jeg trodde de var satt ut av kamp alt!» mente Torstein. Timevis trakk kampen ut — heftig og mindre heftig.

Rottenführer Olsen, vår kjære Misjonær, hadde overtatt geværet til en fallen skarpskytter. Nå siktet han pedantisk nøye og skjøtt skudd etter skudd. Russer etter russer falt om, men det **nyttet så lite**.

«Kaster de da stadig nye inn?» Se hvorledes likene ligger i haugevis på myren, og stadig kommer det flere! Fosse lot maskinpistolen sin spytte. Russerne som var trengt så langt frem ble liggende døde i piggtråden. Der beveget noe seg fremdeles. Han lot våpnet sitt hamre — plutselig ble en brun skikkelse slynget i været og ble liggende på piggtråden som en katterygg. Ansiktet til den falne gren hånlige og

Forts. side 7

HANS EGEDE NISSEN:

GJENGANGERE

Henrik Ibsen har gjort dette skremmende begrep berømt og kommentert ved sitt uhyggelige drama om slektens gang mot det store intet etter loven om aksjon og reaksjon, om fortidens synder som nedarves på barna, på dem i tredje og fjerde ledd. For én ubønnhørlig realitet gjelder i alt som har liv, det er årsaksloven.

De gamle religioner lærer sjelevandring, samsara, på gresk metempsychose. Tanken er da heller ikke fremmed i germansk mytologi og religionshistorie. Den eldre Edda forteller i to kvad kalt Helgakvida om mennesker som ble født på ny. For å være ærlig bør man vel innrømme at tanken om at individer går igjen, blir født på ny, har holdt seg levende i våre germanske ætter til i dag på tross av det kristne budskap, som lærer fødsel på ny av vann og ånd, men ellers stort sett forkaster sjelevandring og understreker kjødets oppstandelse på dommens dag. Dette dogme finner vi i den tredje artikkel i Luthers katekismus. Men **det er ikke ukjent at det også er helt andre tanker i det nye testamente om livet etter døden uten at vi her skal kommentere det**. Men jeg vil få poenget at det nye testamente ikke lærer at mennesket har en evig sjel, her tales det om, og kirken understreker at mennesket har evig liv. Og en skjønn tanke i det nye testamente må vi nevne, det er ideen om alle tings gjenopprettelse ved endetiden. Denne tanke kalles i det nye testamente Apokatastasis: at Gud skal bli alt i alle. Unek-

telig meget edlere enn kvernen som maler om helvetes redsler i evigheters evighet, som enkelte antagelig lokalkjente profeter ynder å skremme med

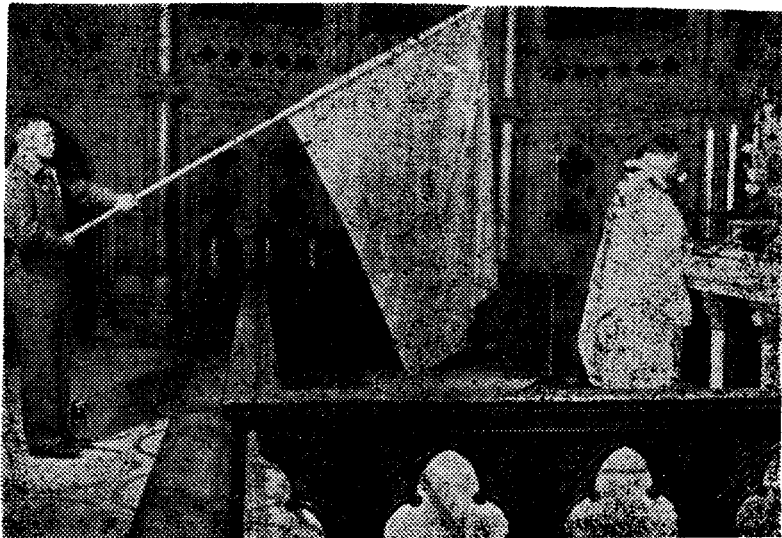
Den tyske dommedagsmystiker Friedrich Nietzsche var ikke ateist. Han konstaterer bare det faktum at Gud var død og borte for massen i Europa, og dermed ville kaos bli følgen. En av Nietzsches yndlingsideer var tanken om den evige tilbakkomst altså en slags sjelevandring. De gamle nordboer så det også slik og det på **ondt og på godt**. Ovenfor nevnte jeg eksempler fra den eldre Edda. Men troen på at mennesker går igjen var seigere enn kirkens makt over sjelene, og inntil i dag har overbevisningen om denne særegne fom for evig liv vært en realitet i blant oss. Jeg vil bare minne om eksistensen i folketroen av begrepet tunvord, tuftekall, tomtegubbe, tuftvette osv. Kollektivt kalles disse også snille husånder med navnet **nisser**. Personlig har jeg møtt mange solide nordmenn som tror at ættens stamfar går igjen og hjelper til med **lykke og trivsel på gården**. I overensstemmelse med denne folketro er det da forståelig at eksistensen av alle slags vetter i naturen ikke er blitt benektet. Selv har jeg møtt mange som tror både på huldra og nisser i stall og låve.

Og hva er sannhet? spurte Pilatus. Er det sikkert at vi moderne skeptikere og agnostikere har så evig og alltid rett. Parapsykologien gransker alle disse ting i dypt alvor og uten fordommer, så i all fall har en rett til med Shakespeare i Hamlet første akt å si de berømte ord: «There are more things in Heaven and Earth, Horatio, than are dreamt of in your philosophy». Ognår man som «utviklingen» skrider frem ser at det blir mere og mere «rotten in the State of Denmark», som det heter i et annet kjent sitat fra den samme Shakespeare-tragedie Hamlet, da er det fare på ferde. Her kan passelig minnes om hva Siegmund Freuds elev og eftermann ved Wiens universitet sier. Han heter Frankl og er jøde: Det er ikke den fortrenge seksualitet, men den fortrenge religiøsitet om er **den primære årsak** til det moderne vesterlandske menneskes tvangsnevroses. Gud er fortrenget og demonene flokker seg om byttet som spyfluer om et kadaver en sommerdag.

Forts. side 7

O. K.:

NORDISK SAMLING og Kirken

Kirkestridens far, biskop Fjellbu åpner Nidarosdomen for gudløshetens symboler

Et medlem av vår nye organisasjon Nordisk Samling skriver til meg: «Den dag nasjonalsocialismen förenar sig med kristendomen blir den farlig. Och den dagen kommer».

Nu er både kristendommen og nasjonalsosialismen svært upresise begreper. Men hvis vedkommende medlem mener at en allianse mellom vår statskirke i dens nåværende form og Nordisk Samling skulle være mulig, så tror jeg han tar feil.

Det var intet heller Quisling ville enn å alliere seg med den norske kirke.

Nasjonal Samling hadde på sitt program: «Kristendommens grunnverdier vernes». Kirkens medlemmer svarte med å fortelle at det var prestegårds-jorden Quis-

ling ville verne. En fremtredende garnisonsprest i Oslo sluttet seg til bevegelsen i 1933 og var med i Nasjonal Samlings ledelse, men han mistet etter hvert alle sine tidligere venner, og trakk seg tilbake på et tidlig tidspunkt.

Under den tyske okkupasjon var den norske kirkens primas biskop Berggrav absolutt Quislings verste fiende. Og det var ikke av nasjonale grunner. Berggrav var langt mere tyskvennlig enn Quisling, og langt mindre nasjonal. Quisling forlangte av tyskerne i 1940 at de skulle anerkjenne Norges suverenitet og Norges nøytralitet, at okkupasjonen skulle være midlertidig, og at ingen Reichskommissar skulle plasseres i Norge. Men Berggrav var den drivende kraft i arbeidet med å fjerne regjeringen Quisling. Han godtok at den tyske midlertidige okkupasjon skulle gå over til tysk erobring av landet vårt, at Norges suverenitet gikk over til Hitler og at denne satte inn en Reichskommissar i Norge.

I sin bok «Da kampen kom» forteller Berggrav selv at han opprettholdt den aller nærmeste kontakt med Reichskommissar Terboven og med det tyske sikkerhetspoliti helt frem til 1943.

Denne kontakt benyttet han til å baktale Quisling, og til å motarbeide Quislings frigjøringskamp for Norge.

Når jeg skriver frigjøringskamp, så skriver jeg det fordi det er sannhet. Og sannheten seirer til slutt selv om den har det norske presteskap mot seg. Ikke engang en bisp kan føre løgnen frem til seier. Men nu kan det

Forts. side 7

SIEGFRIED:

NOK EN ENGELSKMANN TAR BLADET FRA MUNNEN

FORFATTEREN OG DAILY MAIL-KORRESPONDENTEN RALPH HEWINS SLÅR FAST AT DET VAR BRITENE SOM TRAKK NORGE INN I KRIGEN, OG MENER AT DEN NORSKE REGJERING MÅ HÅ VÆRT INNFORSTÅTT MED DET

Den norske presse fortsetter med ved enhver anledning å skrive om det tyske overfall på Norge, mens den, bortsett fra i rene spesialartikler — som tydeligvis går hus fullstendig forbi i redaksjonene forøvrig —, omhyggelig unnlater å nevne de britiske og franske aksjonsplaner som trakk Norge inn i krigshandlingene. Og når den til og med later som om den er uvitende om disse forlengst historisk klarlagte begivenheter, så er det naturligvis enda mindre å vente at den skal gå nærmere inn på det beklagelige faktum at det var i all fall deler av den norske regjering, den norske konge og noen andre engelskorienterte personer i ledende posisjoner som understøttet de britiske planer og som la alt til rette for en britisk okkupasjon. Det var bare den rene tilfeldighet som gjorde at tyskerne fikk satt inn sitt motstøt en hårsbredd før britene og dermed reddet landet fra det som bl. a. professor Johan Vogt har karakterisert som en katastrofe.

Det er kanskje dette siste, dette at norske menn stikk i strid med høytidelige erklæringer og bak folkets rygg la landet åpent for en fremmed makt som forklarer tilbakeholdenheten når det gjelder dette med de britiske aksjonsplaner i 1940. Og det sikreste tegn på at det er riktig som vi anfører, at det også var andre krefter enn Nygaardsvold-regjeringen som deltok i forræderiet er naturligvis dette at den borgerlige presse kanskje mest iherdig deltar i tåkeleggingen istedenfor å gå til angrep på Arbeiderpartiet som satt med regjeringsmakten dengang som nå.

Stavanger og det britiske brohode Sola ble inntatt med flyveblader fra et tysk fly

STAVANGER AFTENBLAD 22. august 1946

For forklaringen kan naturligvis ikke være at disse avisredaksjonene er mere britiskorienterte enn britene selv?

Det er slett ikke bort i veggene å spørre slik, for rett som det er dukker det frem en engelskmann som avslører de faktiske forhold. Det siste er en stor artikkel i STAVANGER AFTENBLAD for 22. august av den kjente britiske forfatter og journalist Ralph Hewins. Vi har tidligere i, såvidt vi erindrer, AFTENPOSTEN lest om denne Mr. Hewins at han hørte til de store journalistessene som stod ved siden av den berømmelige Norgesvennen Winston Churchill da han ble fremvist for alt folket fra slottsaltanen i Oslo. Mr. Hewins konstaterte den

gang at han aldri hadde sett Churchill så nervøs, og det sier vi intet om etter den innsats han hadde gjort for Norge. Ellers forteller STAVANGER AFTENBLAD om Hewins at «han var den første korespondenten som fikk kontakt med de allierte styrkene i Norge i 1940, den siste til å forlate Trondheimfronten og den første engelskmann som kom til Norge i 1945». Han representerer ellers den kjente engelske avis DAILY MAIL.

*

Hewins nevner i sin artikkel at den avgjørende faktor i britenes norske felttog etter hans erfaringer var den tyske flyoverlegenhet, noe som jo i og for seg har betydelig interesse siden det er en ubestridt kjennsgjening at ledende og stortalende jøssinger av i dag medvirket til å sette norske flyplasser i stand slik at tyskerne kunne bruke dem i det fortsatte felttog. Ved kapulasjonen i juni 1940 gikk til og med den norske overkommando med på å sette flyplasser i stand til tyskernes fortsatte felttog mot de vestallierte. En kjennsgjening som naturligvis utelukker at det var tale om noen fortsatt krigføring fra norsk side.

Hewins nevner at Sola flyplass ved Stavanger var den eneste flyplass i Skandinavia

Forts. side 6

NOK EN ENGELSKMANN —

(Forts. fra side 5)

som britiske jagere i 1940 kunne ha nådd frem til fra baser i England og han tenker seg da hva som kunne ha hendt hvis britene kunne ha holdt Sola flyplass og dermed hatt sjanse til å bryte det tyske luftherredømme. Og han fortsetter:

«Hitler konsentrerte på denne tiden hele sin oppmerksomhet om det forestående angrepet på Belgia, Nederland og Frankrike, og han kunne neppe tåle en kostbar militær operasjon i nord. For ham var dette bare et sidestepp, og hvis han var blitt nødt til å avgi større tyske styrker til en langvarig kamp i Norge, ville han ha måttet utsette sitt angrep i vest på ubestemt tid. Det var ille nok at hele hans flåte befant seg utenfor Norskekysten, senere er det også blitt klarlagt at det var dette som hindret invasjonen av England. (Her tar nok Mr. Hewins feil, som det blant annet vil fremgå av den interessante artikkel av Emilius i forige nummer av FOLK OG LAND).

Er det for fantastisk å forestille seg at den norske koalisjonsregjering på vegne av Kongen i statsråd i denne situasjon kunne ha oppnådd en våpenhvile, og at Norge på dette grunnlag kunne ha valgt å forsvare sin nøytralitet både mot de allierte og Tyskland? Når alt kommer til alt var Hitler mest interessert i — som han også selv sa — i norsk nøytralitet på grunn av hans marinestrategi og av hensyn til de svenske malmforsyningene som gikk gjennom Narvik og som allerede på et tidlig tidspunkt var blitt ordnet på en måte som var tilfredsstillende for alle parter. Storbritannia var ikke på noen måte i stand til å ta en kamp i Norge».

Dette får naturligvis stå ved sin verd. Det viktigste er at denne brite, som sikkerlig har inside information, slår fast at Tysklands interesse i motsetning til Englands var at Norge var nøytralt og at det derfor følgelig heller ikke «angrep» Norge, men bare foretok et tvungent mottiltak da Norge stod i ferd med å slippe britene inn i landet trass i nøytralitetserklæringen.

Og når det gjelder britenes planer og Sola flyplass, så sier Hewins det enda tydeligere:

«Begge bøkene (Stavanger under okkupasjonen, bind I av Trygve Wyller og «The Flying Sword» av Tom Moulson, som blant annet inneholder et kapittel om flyoffiser Willard Whitney Straight's opplevelser under krigen) avslører uten tvil at enkelte av de ledende

strategene i Storbritannia i realiteten var fullt oppmerksom på den vitale betydning av Stavanger flyplass *mange uker, for ikke å si måneder, før stormaktenes kappløp mot Norge*». (Uthevelsen av oss).

Og hør videre:

«Alle tre (britiske) våpengrenene var derfor representert i Stavanger før den tyske invasjon. Den norske regjering som neppe kunne være uvitende om hensikten med denne forsterkningen, har åpenbart sett gjennom fingrene med dette, hvis den da ikke har gitt det sin fulle godkjennelse».

Kan det avsløres tydeligere hvem som var forrædere i Norge og hvem det var som bragte oss opp i verdenskrigens malstrøm med alle de ulykker og tap av menneskeliv som fulgte i dens spor?

Hewins siterer ellers fra Wyllers bok et avsnitt om hvilket han sier at **«her har vi igjen et bevis på at det var planlagt en britisk landsetting i Norge før 9. april»**:

«Wyller fortsetter. «Olsson (kaptein i Royal Air Force) meldte til admiralitetet i mai 1940: Jeg kom til Sola flyplass, Stavanger, 12. mars. Alt syntes å gå normalt til begynnelsen av april, da vi fikk høre at (den britiske) invasjonen av Norge ville komme tidligere enn beregnet. Det var den britiske etterretningsoffiser Malcolm Munthe som fortalte dette. Han kom omkring 6. april og hadde med seg nyheter i forbindelse med landsettingen av britiske og tyske tropper i Norge. (Dette med tyske tropper er vel noe som er satt til for å gjøre det hele mere smakelig for de håpløse jøssinger, siden britene på det tidspunkt neppe var klar over den tyske motaksjon? Invasjonen skulle finne sted tidlig om morgenen, eller ved mørkets frambrudd og han nevnte enkelte dager i den nærmeste framtid som kunne være de mest sannsynlige».

For egen regning tilføyer Mr. Hewins:

«Fra et historisk synspunkt er det også meget betydningsfullt at Olsson kom til Stavanger den 12. mars, samme dag som Finnland kapitulerte overfor russerne i vinterkrigen, og dermed fjernet påskuddet for en britisk-fransk landsetting ved Narvik».

«I lys av Churchills, Ironsides og Reynauds memoarer ser det ut til å tre klart frem at en alliert invasjon av Norge fremdeles stod på tapetet, da de forholdsregler som ble truffet mot Tyskland faktisk ikke var noe annet enn et påskudd for britiske forberedelser i Stavanger og andre steder i Norge —

for ikke å snakke om forberedelsene i Storbritannia og Frankrike, hvor blant annet alpejegerne ventet på klarsignal.

Dette er politisk dynamitt, og — hvis det er sant — tilintetgjør den vanlige påstand om at den tyske invasjon var et uprovosert angrep mot et nøytralt Norge og at den allierte intervensjonen var en spontan handling sprunget ut av vennskapet til Norge og nordmennene». (Uthevet av oss).

Forfatteren slår ellers ironisk fast at

«Malcolm Munthe og hans menn var nok ikke opptatt av å studere fuglelivet på Jæren under sitt opphold i Stavanger og Rogaland i mars-april 1940!»

Fra boken «The Flying Sword» siterer Hewins dette avsnittet:

«På konferansen i flyministeriet der det var til stede flere høye RAF-offiserer fikk (flyveren) Straight høre om hvilken oppgave som var tiltenkt ham. Han kunne ikke ønske seg den «tøffere». Tyskerne var ventet å gjøre invasjon i Norge for å komme i forkjøpet et alliert inngrep mot import av jernmalm fra Sverige som utgjorde 2/3 av deres behov».

Hewins ber oss igjen å legge «merke til den avslørende vending „i forkjøpet av et alliert inngrep”» og siterer fra boken:

«Straight's jobb var klar nok. Han skulle landsettes fra sjøen et sted ved norskekysten med en kommandoavdeling som så skulle vende tilbake til Storbritannia igjen etter å ha underminert Stavanger flyplass. Men selv skulle han bli tilbake for å sprengte plassen hvis Luftwaffe kom.»

Dette sier Mr. Hewins

«må bety at RAF ville hindre tyskerne i å bruke flyplassen hvis de ikke selv skulle komme tidnok til å overta den. Jeg må også legge til at denne konferansen fant sted i slutten av mars, altså på et tidspunkt da britisk intervensjon i Norge angivelig skulle være oppgitt som følge av den finske kapitulasjonen overfor Sovjetsamveldet 12. mars».

Det som er mysteriet er ikke de britiske planer og hensikter, men dette hvorfor Sola ikke ble sprengt. Stavanger ble «okkupert» av tyskerne ved hjelp av flyveblad som ble kastet ned og som fattslo at byen nå var under tysk herredømme:

«På denne tamme måten ble det Olsson kalte „det britiske bruhudet” i Stavanger oppgitt etter ordre fra tyske flyveblad!»

Hvorfor sprengte så ikke Malcolm Munthe flyplassen før han forlot byen? spør

VI MÅ HA HJELP!

Det blir i disse dage sendt rundt giroblanketter og noen trykksaker til våre medlemmer og bidragsytere forøvrig. Innbetalingene har ikke gått så bra som ønskelig kunne være og alle må nå forstå at hvis en ønsker virksomheten opprettholdt, må de enkelte også være villige til å ofre litt økonomisk.

Vi ber alle våre venner huske på oss, og vi ser gjerne at også nye bidragsytere som setter pris på at det finnes et organisert uttrykk for kravet om revisjon av «retts»oppgjøret slutter seg til den gamle garde.

FORBUNDET FOR SOSIAL OPPREISNING

POSTBOKS 3214 — OSLO — POSTGIRO 1 50 28

Mr. Hewins og han svarer også:

«For min del kan jeg bare tro at Munthe hadde hørt fra London at RAF allerede var klar til å trengte inn i Stavangerområdet, en operasjon som måtte være nødvendig før enhver alliert intervensjon i Skandinavia».

Vi kan ellers bare slutte oss av fullt hjerte til den britiske forfatter når han i avslutningen av sin artikkel skriver:

«Hele historien om det norske felttoget og Stavangermysteriet vil ikke bli kjent før alle britisk-franske planer vis å å vis Skandinavia under krigen er blitt offentliggjort i sin helhet og det faktiske forhold mellom den norske og den britiske regjering på dette tidspunkt er blitt kjent i detalj. Det eneste vi kan si nå nærmere 25 år senere, er at der må ha vært kollosalt mye rot og misforståelser kombinert med mange mystiske aksjoner på begge sider. Her er fremdeles mye som ennå ikke er bragt opp i dagslyset. Propagandaversjonen av 1940-begivenhetene som allerede har båret seg vei inn i historiebøker, skolebøker og folkeopinionen befinner seg temmelig langt unna den ene og fulle sannhet, og må skrives om igjen, noe som sikkert også vil bli gjort, når alle som har sitt eget beste å tenke på i England, Norge og Tyskland er døde. Sannheten vil nok komme for en dag — (Uthevelsene av oss).

Det han her profeterer er vel noe i retning av den «historiens dom» som de ansvarlige for at de virkelige landsforrædere slapp fri med ære og berømmelse, mens

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

de som prøvet å redde stumpene ble påklistret etiketten landssvikere og fradømt liv, frihet og eiendom, så hårdnakket påberoper seg. Den vil neppe bli nådig!

Norgesvennen —

(Forts. fra side 1)

Om uten svensk bistand kunne planene ikke lykkes for britene. Britene var på denne tid for svake til å gjennomføre en så stor operasjon alene.

Den amerikanske general Paul Adams var i 1942 sjef for en av de seks USA-bataljoner som hadde gjort alt klappet og klart for invasjon i Norge. Troppene var Commando-soldater, spesialtrenet for dette oppdrag, en operasjon som ble oppgitt i siste øyeblikk. Han forteller om denne landingsplan. Adams er nu sjef for de USA-troppene som ble landsatt i Libanon for å stabilisere situasjonen der.

Den amerikanske oberst Robert P. McQuail, spesialist på russiske forhold, har tatt for seg en russisk angrepsplan mot Norge og Sverige 1940. Denne plan ble senere innbygget delvis i «Jupiter»-planen og den svensk-britiske plan. Av denne russiske plan fremgår forøvrig at det russiske angrep på Finland 1939 var første fase, for å skaffe «start-grop» for den senere oppfølging av planen.

Det er et stort spørsmål om Norge og Sverige overhode hadde eksistert som selvstendige nasjoner i dag, om de ovennevnte planer var blitt gjennomført. En russisk besettelse av hele Skandinavia kunne blitt resultatet av en slik nedkjempelse av den tyske nordflanke på dette tidspunkt.

A. Galland: «Die Ersten und die Letzten».

McQuail: «Military Review».

EMILIUS

Nordisk Samling og Kirken —

(Forts. fra side 5)

kanskje passe med et sitat fra Berggravs bok «Da kampen kom» (side 168). I 1943 var Berggrav hos Terboven frank og fri og fikk en fortløpig samtale med den «fryktelige Himmler og sjefen for Gestapo her i Norge Rediess. I dette møte klarer Berggrav å lure av seg følgende tirade: «Jeg vet meget vel at ledende tyske kretser her i landet har innsett hvor ille det er for Tyskland å la Quisling komme til makten». Her stiller Berggrav seg altså på Tysklands, Himmlers og Terbovens side mot Quisling.

Alt i 1940, den 15. april, hadde Berggrav kommet så langt at han hadde fått tyskerne til å styrte den nasjonale regjering som bar Norges suverenitet, og til å overføre Norges suverenitet til Hitler, som sendte en Reichskommissar til Norge.

Den første mann som denne nye Reichskommissar besøkte var betegnende nok Kirkens primas. Tyskerne hadde noe de kalte Bewährung (gjøre seg fortjent til tillit). Bewährung ble også forlangt av Berggrav. General Engelbrecht (øverstkommanderende i Oslodistriktet) forlangt at Berggrav skulle gå opp i Nordmarka og få de norske guttene som kjempet mot tyskerne i Nordmarka til å overgi seg.

Nu må jeg gjøre oppmerksom på at den offisielle versjon her i Norge er at Norge var i krig med Tyskland den 15. april 1940. Berggrav hevder det selv. Kirkens primas har skrevet en liten bok som han kaller: «Folkdommen over NS».

Her sier han: «At Norge lå i krig med Tyskland, var ingen NS i tvil om» (side 9). «Efter straffelovens § 66 har den som bærer våpen mot Norge eller som yter fienden bistand, forbrutt sitt liv» (side 17). «Grunndommen har fått sin rettslige standard ved det straffemål som er fastsatt i tillegg til Norsk straffelov ved kongelig forordning av 27. januar 1942. Straffen er satt til Tap av almen tillit» (side 13).

Biskop Berggrav, den norske kirkes primas, forsvarer her dødsstraff og tap av almen tillit ved hjelp av kongelig forordning med tilbakevirkende kraft for noe han selv har gjort den 15. april 1940!

Vel vitende om at Norge var i krig med Tyskland gikk Berggrav sammen med en tysk militæreskorte på 3 løytnanter og 10 mann under ledelse av løytnant v. Goltz gjennom de tyske linjer og over mot de norske styrker, og biskop Berggrav tok en

stor ropert i hånden og ropte (jeg siterer fra hans egen bok «Da kampen kom», side 31): «Her er Norges Røde Kors. Er det noen norske gutter som trenger råd eller hjelp, så si fra». (Biskopen kalte altså seg selv og sitt følge for Røde Kors). På side 27 og 28 i boken «Da kampen kom» forteller Berggrav selv at initiativet til turen kom fra politimester Welhaven og general Engelbrecht. «Jeg konfererte med politimesteren (Welhaven) som mente jeg burde reise oppover».

«Mens jeg ventet der kom en telefon fra den tyske general Engelbrecht at han måtte snakke med meg i anledning av turen».

Den norske kirke har ikke tatt avstand fra sin biskop og Kongen har gitt ham St. Olavs orden av høyeste klasse.

Quisling som verget, i all fall Norges formelle suverenitet ble dømt til døden og skutt som landsforræder. Biskop Berggrav som var den drivende kraft for å få Norge til å oppgi denne formelle suverenitet og ta imot en tysk erobring og en tysk Reichskommissar, han får Norges høyeste orden.

Da Quisling i 1942 overtok regjeringsmakten på ny, så ble biskop Berggrav igjen hans verste fiende og han var den drivende kraft i undergravningsarbeidet mot Quisling. Berggrav var den som kunne ramme Quisling hardest, fordi han hadde tillit hos Reichskommissar Terboven og fordi han kunne bruke både den norske kirke og den norske lærerstand i kampen mot Quisling. Hans «Bewährung» i april dagene 1940 gjorde at han når som helst kunne få foretrede for den tyske Reichskommissar og fritt kunne snakke stygt om Quisling. Jeg siterer her fra hans egen bok «Da kampen kom». Han forteller om sin nære forbindelse med det tyske sikkerhetspoliti. Han skriver: «Hvis man ble bedt om å si sin oppriktige mening, f. eks. om Quisling, og én så spurte om det ikke ville bli brukt mot en, svarte de (Gestapo) nei vi kunne være trygge for det».

«De rapporter til Berlin fra Gestapo som jeg har hatt anledning til å bli kjent med i gjenparter, har vært utrolig korrekte». — «Om Quisling hadde de f. eks. en mappe full av aktstykker som i tilfelle kunne brukes hvis han skulle styrtes —» (side 97—98). Så sent som 1943 ber Himmler Berggrav om å holde Terboven å jour. Jeg siterer: «Kan de ikke framtidig orientere der Reichs-

kommissar og holde ham å jour».

Kirkenes primas, biskop Berggrav fikk altså oppgave av selveste Himmler om å holde den tyske Reichskommissar i Norge å jour! — Utrolig, men sant.

Den såkalte kirkestriden i Norge var intet annet en Berggravs kamp mot Quisling, godt understøttet av Terboven.

Berggrav forteller hvordan han hadde alle tråder i sin hånd: «Alle tråder løp jo sammen her, vi hadde alt hva der fantes av organisasjonsapparat». «Lærerne og lægene og Universitetet hadde vi tetttest kontakt med». Men også arbeiderlederne hadde Berggrav kontakt med. Han forteller om en arbeiderleder som satt på hans kontor og sa: «Er det ikke moro, gutter, før var kongens folk og kjærkas folk det verste vi visste. Og nå er det ingen vi står slik sammen med». (s. 122).

Den såkalte kirkestriden hadde intet reelt grunnlag. Da Quisling stod innfor døden i fengslet, skrev han et brev til sine nærmeste. Her står det: Kristus var Guds legemliggjørelse på jorden og symbolet på det kommende Gudsriket — Den Salvende. Mot en slik mann behøver man ikke å føre noen kirkekamp. Sjefen for Kirkedepartementet var en troende mann og han utvidet religionsundervisningen i skolen med flere ukentlige timer. Den mann som var den direkte årsak til kikestriden var biskop Berggravs åndsfrende biskop Fjellbu i Trondheim. Han tillot kommunistene å ta med seg symbolet på gudløsheten, det røde flagg med sigd og hammer, inn foran alteret i Trondheims domkirke etter «frigjøringen» 1945.

Berggrav brukte altså den norske kirke i en personlig kamp mot Quisling under den tyske okkupasjon, og den norske kirke lot seg bruke, Berggrav brukte alle midler i denne kampen. Han gjorde det samme som politiker Churchill. Han allierte seg med Antikrist for å vinne kampen. Og den norske kirke allierte seg også med Antikrist. Men vi vet fra folkeeventyrene at gir man en viss mann lillefingeren så tar han hele hånden. Og vi vet også at den samme mannen pleier å ta sjelen som betaling for hjelpen. Den kristne kirke har mistet sjelen. Antikrist har nu snart ødelagt den. I den siste tid har kirken forøvrig begynt å skamme seg over Kristus. Det er sendt ut sirkulærer til skolene som ber lærerne

Med frontkjemperne —

Forts. fra side 5

uvirkelig over til jegerne.

«De trekker seg tilbake!» ropte Misjonæren. Stålhjelmens hans satt skjevt på det karakteristiske hodet hans som om han hadde en lystig spasertur bak seg. De hvite tenner lyste som en tannpastareklame i det skitne ansiktet.

En ordonans kom krum-bøyet løpende gjennom graven: «Troppsførere til kompanikommandoplassen!»

«Pass godt på, gutter, snart er forsterkningen her!» sa Fosse da han forlot troppepen og slo inn på veien til sjefen.

Kompanisjefen satte opp et alvorlig ansikt. «Russerne har slått tilbake forsterkningene våre. De har forsøkt å komme oss nærmere med stormbåter fra den annen side. Så falt de nesten i en felle i skogen. Divisjonen vår har ikke folk nok, den må vente på forsterkninger. De er angivelig underveis, men når de kan være her vet de ikke ved bataljonen. Det kan ta dager har kommandøren meldt — han sa at det ikke så rart ut for oss. Han sier hva han mener og gjør seg ingen illusjoner. Ikke vi heller forresten!»

«Var det alt?» ville Fosse vite. Han angret nå på det han hadde sagt til folkene sine.

«Han ønsket oss til slutt lykke til — og det kan vi trenge også» Det ble stille. Hver var alene med tankene sine.

Efter en stunds taushet sa Untersturmfører: «Nåvel — Vi skal kjempe så lenge vi kan — for Norge — for Quisling. Fienden skal aldri få oversvømme fedrelandet vårt!»

«Kanskje kan de få frem forsterkninger der bak, slik at ivanene ikke bryter gjennom! Så er ikke kampen vår omsonst. Til da vil vi oppholde dem!» Fosse hilste

være forsiktig med å sitere forskjellige avsnitt i Jesu lidelseshistorie, og det er faktisk straffbart etter norsk lov å sitere visse kapitler av Johannesevangeliet.

Quislings NS-ånd lever ennå, og vi håper at den engang skal gjennomsyre Nordisk Samling. Men det er da også lett å forstå at en allianse mellom en nordisk nasjonal sosialisme og tidens norske kirke er en umulighet.

Hvis den nordiske nasjonalsosialisme derimot allierte seg med Kristus så kanskje «kunne den bli farlig.»

O. K.

slapt og skjov opp den knirkende bunkerdøren. Et halvt dusin hårdt sårede ble båret inn i bunkeren, hvor sanitetaren begynte å arbeide med dem.

Snart var Fosse igjen i avsnittet sitt. Det falt ham tungt å si guttene sannheten — men så tok han seg sammen. De hadde aldri veket tilbake for et åpent ord. Troppekameratskapet forpliktet ham til å si sannheten!

«Olsen, si til folkene dine at vi ikke kan regne med hjelp!»

«Uscha!» — «Ja?» — «Skal vi skjelve eller le — hva ønsker du?» — «Kjempe som løver» burde dere». — «Uscha, det bør vi ikke, det vil vi!»

«I dag vil vi måtte bevise at vi er nordmenn!» sa Fosse, han hørte at guttene opphevet sikringen.

«La dem komme, i Valhall er det plass til mange!» Torstein hadde blandet seg i samtalen. Å se til var han iskald.

(Fortsettes)

Gjengangere —

(Forts. fra side 4)

Det onde fyller tomrummet efter den fortrenge Gud!

Derfor har vi så mange pseudoateister i blant oss. Det er folk som tror at de ikke tror på Gud, men som ubevisst har en slags tro på ham likevel, fordi den Guds eksistens de nekter slett ikke er Gud, men noe ganske annet.

Mysteriet, underet, lar seg ikke benekte, naturlovene har begrenset gyldighet, det forteller kjernefysikken tilstrekkelig om. Og er stillingen den at vitenskapens resultater slår av marken kultsviertroen på materiens konstans, da er det ikke av veien å beskjefte seg litt med det occulte problem. For her er problemer nok som ikke er løst. Nordboernes gamle tro på at mennesker går igjen er i all fall ikke motbevist. Som en arbeidshypotese er den brukbar. Jeg spør derfor som Garborg i diktet om mannen som hadde flyttet deilden — grensestener i marken — og aldri fikk fred efter døden. Hvordan skal et slikt gjenferd få hvile?

Det er adskillige som efter sin befatning med «retts»-oppgjøret tør gå igjen og ikke finner fred. Det er ikke bare gode ånder som går igjen.

Hans Egede Nissen.

Kongen i statsråd -

(Forts. fra side 1)

Når han nu engang anså parlamentarismen for en del av Grunnloven, så er vel lojalitet en selvsagt ting og ikke noe å gjøre seg til av?

I sin tilbøyelighet til å tekkes mугen, lot han ved slendrian «parlamentarismen» også få innpass i statsrådet ved å overlate de beslutninger, som etter Grunnloven påhviler kongen, til avgjørelse gjennom flertallsbeslutning innen statsrådets medlemmer. Det har redusert kongemaktens stilling til «null i fattigkommisjonen», hvor den nu befinner seg.

Man kan gå ut fra, at denne slendrian en vakker dag vil bli påberopt som sedvane rett fremfor å kreve Grunnloven respektert.

VI.

Efter denne sin tidligere holdning opp gjennom årene, måtte kongen regne med, hvilket han åpenbart også har gjort, at en beslutning av regjeringen måtte gå ham i mot, at hans «samvittighetsskrupler» ikke ville bli godtatt og at han selv ville bli satt på plass. Det passet nok ikke med planen.

Istedetfor å møte i statsrådet og der gjennomføre sin beslutning, grep derfor hans majestet, som kjent — på tross av Quislings oppfordring om å gjøre sin plikt — til hareverget og forsvant østover hinsides Kjolen hvor han ufortøvet ble kostet hjem i gjen. En form for taperhet og fedrelandssinn, som efterhånden har dannet skole, er blitt høylyt berømmet og har endog ført til frifinnelse for mord!

Med dette gikk flagget på Stortingsbygningen ned og nøytraliteten var tapt. Den var inntil dette tidspunkt anerkjent fra tysk side.

VII.

Blant de ulykker, som den kongelige uvane å unndra seg sine plikter og overlate dem til statsrådet til avgjørelse, medførte, er også det skamløse avslag på 5-600 presters ansøking om benådning for professor Skancke. Kongen har efter Grunnloven plikt til alene efter sin samvittighet å avgjøre benådningssøknader. Da han unnlot det, gjorde han seg dermed i første rekke skyldig i justismord på professor Skancke.

VIII.

Der er en del nordmenn, som er ganske rare. For tiden er konene ved Vandposten opptatt med å diskutere om plass for en statue av H. 7, helten fra Trysil. Vent litt med det! Det greier seg

langt med å gjøre seg latterlig med statuen over Franklin Roosevelt under Akershus.

Riktignok fikk begivenhetene en forhastet bauta med en usann innskrift, hvor storting og regjering tas til inntekt for kongens handling eller mangel på sådan i Trysil. Det er kanskje denne bautaen, som berettiger uttrykket «En loddrett løgn».

Man kan forsøke å dekke over kjennsgjerninger, men raderes ut kan de ikke. Dette er en del kjennsgjerninger. Kjerringer av begge kjønn har for skikk å benekte dem eller holde seg for ørene.

IX.

Høsten 1939 avgav H. 7 en høytidelig nøytralitetserklæring som følge av Vestmaktens krigserklæring overfor Tyskland, en nøytralitet som han altså overfor generalstabssjef og kommanderende general motsatte seg å ta konsekvensene av, da disse forlangte mobilisering til beskyttelse av den efter folkeretten. Det kan ikke godt ha vært hensynet til den påberopte parlamentarismen, som på det tidspunkt dikterte den kongelige samvittighet til å forhindre et selvfølgelig skritt under den foreliggende situasjon. Eller hva?

X.

I henhold til Grunnlovens § 9 avla H. 7 ved sin tiltredelse som norsk konge følgende ed: «Jeg lover og sværger at ville regjere Kongeriget Norge i Overensstemmelse med dets Konstitution og Love; såsant hjelpe mig Gud den almægtige og Alvidende».

Denne ed holdt ikke H. 7. Det er det vi har en konge til.

XI.

«Lad aldrig nogen fremmed mand råde for dette land»!

Således lød Sigurd Jorsalafars siste ord på dødsleiet.

OLAF HOLM

DAHLS SENSA- SJONS- BOK

«DER ER EN HAGE VED ALLE KORS» har vi fått ny forsendelse av fra forlaget og kan atter effektivere bestillinger. Prisen er kr. 22,— fritt tilsendt mot forskuddsbetaling, eller mot oppkrav med tillegg av porto og gebyr.

FOLK OG LANDS BOKTJENESTE

Postboks 3214 — OSLO
Postgiro 1 64 50

BORTKASTEDE PENGER

Det norske forsvarsbudsjett kommer nå efter regjeringens forslag opp i 2 milliarder kroner. En må vel si det er et uhyggelig beløp for å sikre norsk deltagelse i neste amerikanske krig og det er med vemod en tenker på hva en kunne utrette med disse pengene når det gjelder å holde Norge nøytralt ved å lage et virkelig nordisk forsvar. Ellers stiger statsbudsjettet jevnt og sikkert sammen med skatter og avgifter av enhver art. Sosialiseringen av vårt samfund skrider frem upåklagelig!

DE HELLEGE DYR

Vi har i de efterfølgende notiser gjort en rik høst i det gode tyske ukeblad DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG, som blant annet forteller at protokollsjefen i det sveitsiske utenriksdepartement, Etienne Serra er avsatt av sin regjering fordi han under en arabisk mottagelse i Bern rent privat hadde gitt uttrykk for den mening at den internasjonale jødedom, som han sa, måtte gjøres ansvarlig for mange av verdens vanskeligheter.

MINNE OM ØRKEN- KAMPENE

Samme blad skriver at efter initiativ av regjeringen i Kairo vil det ved Sidi Abdel Rahman bli innredet et museum for kampene i Nord-Afrika under annen verdenskrig. Det skal være viet minnet om falne soldater på begge sider. Samtidig er veien Alexandria - El Alamein blitt utbygget for å gi efterlatte

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 — Oslo

FORLOVELSESRING- SPECIALEN

tillbyr moderne, garantert 14 karat stemplet håndarbeidede ringer fra kr. 95,— pr. par. Sender pr. postoppkrav portofritt over hele landet. Dessuten + 50% rabatt på grunnprisen.

SKRIV EFTER RINGMAL!
Ringene blir sendt straks jeg får bestillingen.

Gullsmedmester

Thorvald A. Olsen

Skottegaten 20 v/ Metodistkirken.

Bergen

etter de soldater som falt i Afrika og som er begravet ved El Alamein bedre adkomstmuligheter til minnestedene.

INTET ROOSEVELTMONUMENT

Efter at kongressen allerede har avslått det har nå barna til den tidligere USA-president som trakk statene inn i verdenskrigen Franklin D. Roosevelt uttalt seg mot at det reises et monument over deres far i Washington. Om denne sak har det ellers rast en stor strid gjennom leserbrever i DAILY NEWS. En leser foreslo følgende ideutkast: «Vår avdøde president sittende med benet på nakken av friheten og Stalin stående bak ham». En annen mente: «Vi har allerede nok av Rooseveltminnesmerker: Inflasjon, venstresradikale i regjeringen og de utallige kors på kirkegårdene i hele verden». Forøvrig synes vi det kunne være en endog meget god ide å overlate amerikanerne til fri avbenyttelse det skandaløse monument over krigsforbryteren som er anbragt nedenfor Akershus

DE HAKEKORSENE, DE HAKEKORSENE!

På grunn av stadige besvælinger fra innvandrere fra Europa blir nå mosaikkfrisen i gulvet i festsalen i rådhuset i Prahran, Melbourne, Australia «denazifisert», idet de innlagte hakekors blir fjernet. De europeiske fjolsene slo seg ikke til ro

Kristne Venner

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — Kristne Venner møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær. Møtetid: kl. 19,30.

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

«Tenk selv»

overrettssakfører Sverre Helviksens bok om «De virkelige kjennsgjerninger kontra det norske rettsoppgjøret» har vi fremdeles et lite opplag igjen av. Benytt anledningen hvis De ikke har boken. — Pris kr. 10,—.

FORBUNDET FOR SOSIAL OPPREISNING

Postboks 3214 — OSLO
Postgiro 1 50 28

med erklæringen om at gulvet i festsalen allerede var over 50 år gammel og at det var laget efter antikke forbilder. La oss bare håpe at ikke like sårbare turister i Oslo får øye på Oslo Lysverkers berømmelige hakekorsport!

PERON OG DE GAULLE

Utenlandske avismeldinger bekrefter nå hva FOLK OG LAND forlengst har meddelt i Argentinabrev, at Peron er fast bestemt på å vende tilbake til Argentina i høst eller senest til våren 1965. Han skal ha bestemt seg for dette i forståelse med de Gaulle og det er ventet at den franske president har sondert terrenget under sitt besøk i Argentina nylig. President Peron skal ha latt forstå at han støtter de Gaulles politiske planer om å skape en «tredje verden» uavhengig av både USA og av Sovjetsamveldet.

VERDENS STØRSTE HÆR

er det nå Kina som har. Ifølge pålitelige britiske kilder skal den kinesiske regjering for tiden ha 2,4 millioner mann under våpen. En er ellers ivrig opptatt med å omruste artilleriet med videre efter at den sovjetiske militærhjelp ble innstillet i 1960 som følge av kontroversene mellom de to land.

FORBUNDETS KONTOR

holdes stengt mandage og lørdage. Ekspedisjonstid tirsdag — onsdag — torsdag og fredag fra kl. 10 til 15.

Sekretæren kan bare påregnes truffet efter forutgående avtale. Telefon: 377696.

Postadr.: Postboks 3214, Sagene, Oslo 4 - Postgiro 150 28.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet efter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 36,— pr. år, kr. 18,— pr. halvår i Skandinavia. Ut-20,— pr. halvår. — I nøytralt omslag innenlands: Kr. 46,— pr. år, kr. 23,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,00.

Bruk postgironr. 16 450.

Utgiver A/S Folk og Land